

Fargefanten og istappene

Det var en morgen hvor stillheten var dypere enn vanlig. Fargefanten lå under dyna, krøllet sammen som en fargerik kanelbolle, og drømte om varme strender og flytende sjokolade.

Plutselig våknet han av en rar lyd. *Pfffhhh*.

Han åpnet det ene øyet. Det var mørkt i rommet, og luften føltet skarp og stikkende mot nesetuppen. Han pustet ut. *Pfffhhh*. En stor, hvit sky av frostrøyk sto ut av munnen hans og ble hengende i luften over sengen som en liten tåkesky.

«Å nei,» tenkte Fargefanten og kjente hvordan de fargerike stripene på kroppen hans ble bleke av kulde.

Han tittet bort mot peisen i hjørnet. Den var mørk og kald. Det siste gløret hadde slukket i løpet av natten, og nå var peisen like kald som innsiden av et kjøleskap. Fargefanten visste med en gang hvilken dag det var. Det sto i almanakken med store, blå bokstaver: Årets Kuldedag.

Det var dagen da termometeret krøp så langt ned at kvikksølvet nesten gjemte seg i bunnen av glasset. Det var dagen da selv isbjørnene tok på seg ekstra sokker.

Fargefanten hutret så tennene klapret som kastanjetter. Han måtte opp. Han måtte ha varme.

Han hoppet ut av sengen og landet på gulvteppet, som var stivfrossent. Han pilte bort til klesskapet og rev ut den tykkeste morgenkåpen han hadde – en knallgul sak i frotté. Han tok den på. Det hjalp ikke. Han tok på en til utenpå der igjen, en blå en i ull. Han frøs fremdeles. Til slutt fant han frem den digre, røde morgenkåpen i fuskepels som han egentlig bare brukte når han var syk.

Nå så Fargefanten ut som en vandrende haug av håndklær. Han subbet hakkende ut på badet. Speilet var dekket av isroser så tette at han ikke kunne se seg selv.

«Vann,» tenkte han. «Kanskje varmt vann vil hjelpe.»

Han grep tak i kranen på vasken. Den satt bom fast. Han brukte begge hender og vred til med all sin kraft. Det kom et høyt *KNAK*, og kranen rørte på seg. Men det kom ikke noe vann. I stedet skled det sakte ut en lang, perfekt formet istapp fra kranen.

Rørene var frosset. Alt var frosset. Til og med såpestykket på vasken hadde frosset fast til porselenet.

Fargefanten fikk panikk. Han løp (så fort man kan løpe iført tre morgenkåper) til ytterdøren for å hente ved. Han tok tak i dørhåndtaket. Det var som å ta på en isbit. Han

dro og dyttet, men døren rikket seg ikke en millimeter. Den var frosset fast i karmen. Det hadde dannet seg tykke istapper langs hele dørsprekken, som gitter i et fengsel av is.

Han var innesperret i sitt eget hus, og huset var i ferd med å bli en iglo.

«Hva gjør jeg nå?» ropte Fargefanten, og frostrøyken sto som en sky rundt hodet hans. Han trengte en løsning som var kraftigere enn en hårføner. Han trengte kongelig hjelp.

Med skjelvende fingre fant han frem telefonen sin. Den var så kald at batteriet nesten var dødt, men han fikk slått nummeret. Det ringte én gang, to ganger...

«Kongens slott, du snakker med Hoffmarskalken. Vi har dessverre stengt i dag på grunn av uventet permafrost i tronsalen.»

«Vent! Det er meg, Fargefanten!» ropte han inn i røret. «Jeg holder på å bli til en fargeklatt-ispinne! Jeg må snakke med Kongen!»

Et øyeblikk senere kom Kongens dype, rolige stemme på linjen. «Fargefanten, min gode venn! Har du også problemer med kulden? Kronen min frøs fast til hodet mitt i morges.»

«Døren min er frosset, vannet er frosset, og jeg har på meg tre morgenkåper!» klagde Fargefanten. «Du må hjelpe meg!»

Kongen humret. «Frykt ikke. Jeg sender Den Kongelige Varmepumpen. Han er litt opptatt i dag, det er mange som ringer, men jeg setter deg på prioriteringslisten.»

«Varmepumpen?» spurte Fargefanten forvirret.

«Ja, min gode venn Dragen. Han er den eneste som kan fikse dette.»

Fargefanten la på og ventet. Han satte seg i sofaen og pakket seg inn i tre pledd oppå de tre morgenkåpene. Han lignet nå mer på en ball av tekstiler enn en elefant.

Tiden gikk sakte. Istappene i taket vokste. Det begynte å danne seg rim på Fargefantens lange øyeblikk.

Så, plutselig, hørte han en lyd utenfor. Det var ikke vinden. Det var en dyp, rumlende lyd, som torden langt borte, etterfulgt av lyden av enorme vinger som slo mot luften. SVISJ-SVOSJ.

En stor skygge falt over vinduet. Fargefanten karret seg opp på bordet for å se ut over snøskavlene.

Der ute landet den største, mest praktfulle dragen Fargefanten noen gang hadde sett. Den var rubinrød med skjell som glitret som diamanter i den kalde vintersolen. Det røyk av neseborene dens.

Men dragen var ikke alene. Ved siden av den landet en mye mindre drage, kanskje på størrelse med en stor hund. Den var knalloransje og så litt klossete ut der den snublet i snøen.

Den store dragen bøyd hodet ned mot vinduet og blåste en liten røyksky mot glasset så isen smeltet på utsiden.

«HALLO DER INNE!» brummet dragen med en stemme som fikk tekoppene i skapet til å klirre. «Kongen sendte meg. Jeg er Ignis, sjef for desperat oppvarming.»

«Åh, tusen takk!» ropte Fargefanten gjennom glasset. «Døren er frosset!»

«Ingen fare,» sa Ignis. Han nikket mot den lille dragen. «Dette er sønnen min, Gnist. Han er med på jobb i dag. Det er så mange nedisede hus at vi måtte kalle inn ekstramannskaper. Han er lærling.»

Gnist vinket stolt med en liten klo og blåste ut en liten flamme som mest lignet på en lighter som sliter med å tenne.

«Ok, Gnist,» sa den store dragen. «Du tar kattedøren, jeg tar hoveddøren. På tre. En, to, tre!»

Den store dragen åpnet gapet. En kontrollert, intens stråle av ild skjøt ut og traff ytterdøren til Fargefantens hus. Isen freste og dampet. Vannet rant i strie strømmer nedover trappen.

Samtidig prøvde lille Gnist seg på kattedøren. Han blåste og peste, og klarte til slutt å smelte en liten sirkel i isen, men han ble så ivrig at han også smeltet litt av postkassen som hang ved siden av.

«Forsiktig med kraften, junior,» brummet Ignis.

Etter noen minutter med intens drage-behandling, hørte Fargefantens hus et høyt SVUPP da vakuumpumpen slapp taket i døren. Han kastet seg mot håndtaket.

Døren fløy opp. En bølge av varm damp slo mot Fargefantens hus, og han snublet ut på trappen, svettende og pesende i sine tre morgenkåper. Han hadde aldri vært så glad for å kjenne kald luft i ansiktet.

«Tusen, tusen takk!» sa Fargefantens hus og bukket så dypt han kunne i alle klærne.

«Bare hyggelig,» sa Ignis og børstet litt aske av skjellene sine. «Det blir en travel dag. Vi må videre til Bakeren, ovnen hans har frosset til is.»

Fargefantens hus så seg rundt. Hele gaten var stille og hvit. Naboenes hus så like nedisede ut som hans eget hadde vært. Han så røyken fra dragens nesebor og fikk en idé. En strålende, varm og søt idé.

«Vent litt!» ropte Fargefanten. Han løp inn (det var nå badstue-varmt inne i gangen) og kom ut igjen med to gigantiske poser med marshmallows og en pakke lange grillspyd.

«Siden dere allerede har fyrt opp...» Fargefanten viftet med posene.

Ignis smilte et bredt dragesmil som viste hundre skarpe tenner. «Gnist, ser ut til at vi tar en liten pause. Finn frem spydene!»

Og slik gikk det til at på Årets Kuldedag, mens resten av byen satt og hakket tenner, sto Fargefanten ute i snøen i tre morgenkåper sammen med to drager. Snart kom naboene ut en etter en, tiltrukket av lukten av karamellisert sukker.

Ignis lå i gaten og fungerte som en gigantisk, levende grill, mens lille Gnist løp rundt og tente på marshmallowsene til barna som ville ha dem ekstra godt stekt. Det ble den varmeste og søtteste kuldedagen i byens historie, og Fargefanten lærte at det alltid er lurt å ha Kongens nummer – og en pose marshmallows – på lur.

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale. Last ned flere historier på www.fargeland.no